

13. szám.
Nov. 26-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

EGY AKOL, EGY PÁSZTOR.

Mit a próféták, a nagy látnokok
Megjósolának, — im elérkezett.
Kik egykor szemközt álltanak, azok
Kiengesztelve nyújtanak kezét:
Villongó nagy harag lenyúgodott,
Mely oly kitartón dühöngve másszor;
Hol egykor harez dult, béke alszik ott
És lőn ime egy akol egy pásztor.

Nincs hit miatt többé vak gyűlölet,
Minden oltáron jó az áldozat,
Nincs szent vita hajszálnyi ok felett
Közös szerelmünk együvé hozott.
Egy lett imánk; — közösen ünnepel, —
Örömnap hogyha virrad; hogy ha gyásztor :
Szívének mélyiből minden kebel.
Eként leve egy akol egy pásztor.

Böles férfiak, a kiknek elveik
Távol valának, mint két égi sark.
Most régi gyűlölségük elvetik
S csak egy szavuk van : tartsd meg a magyart!
Kik egymást tán halálra keresék
Együtt járnak, mint Pollux és Castor,
Megadta érnünk a kegyelmes ég
Hogy nálunk lett egy akol egy pásztor.

Szegény és gazdag, ész és rang-nemes,
Vitázni megszűnt elsőbbség felett.
Irigység, féltés többé nincsenek,
A jobb jövő mindnyájunk kincse lett.
Mivelt ujítás s ős ragaszkodás
Mely koptatá egymást, mint két ráspoly.
Kiegyezett s együtt halad odább :
S lett belőle egy akol egy pásztor.

Kik egymás nyelvén nem beszéltenek.
S szívök gyűlölt, nem értett ajk miatt,
Im most egymás lelkéből értenek,
Mint egy anyától született fiak.
E jó anyának szíve hogyha fáj,
Halljuk dobogni nagy földindulásakor.
De kínja ime gyógyulásra vál,
Mert lett rajta egy akol, egy pásztor.

Ezernyolczszáz ötvenkilenczbe' volt
(Jegyezzük ezt a jobb évek közé!)
Midőn a választófal leomolt —
Mely sziveinket elkülönözé;
Midőn párt-, faj-, rang-, vallás-gyűlölet
Kiveszett e honban minden háztól.
Maradjon így hát világ végeig
Egy Isten és hon; — akol és pásztor!

K—s M—n.

A B O R K Ó S T O L Ó K.

Nemes nemzeti és vitézlő Muskutáj Gábor úr hetedhét országra szóló híres czivis volt a maga idejében. Jámbor erkölcsű ember volt, erről kezeskedett takarosán neki termett egyetlen egy hasa. Józan életének világos tanubizonyosságául szolgáltak piros ábrázatjának tündöklő orczái, a min aztán, miként contractuson a piros pecsét, úgy tüne fel mértékletességének authenticuma, a neki bibircosodott s borral táplált „patent orr“.

Physicai több ily jeles, de föl nem tűnő képzettségeit édes testének a classicitás fokára emelte generatim véve! — kifogyhatatlan szomjú s fáradhatatlanul működő *torka*, mi előtt az Érmellékének ritka pinczéje volt az, a mely térdet fejet ne hajtott volna, sőt mi több, még a szőlőtőkék is tisztelettel emlékezének rá, — elannyira, hogy azon a világon a melyen ő járt kelt szüret-felé, csupa hódolati szerénységből duplisan termék meg a maguk rátáját, mondom tehát ismét, hogy nemzeti Muskutáj Gábor úr hetedhét országra szóló hatalmas czivis ember volt a maga idejében.

Korcsában azonban soha sem adott egy fületlen pitykét sem borért; mert volt a pinczéjében annyi meg oly jóféle, és minden fajtájú, hogy azelőtt meg más ember hajtott ám térdet fejet, már t. i. a ki a borfélék szerette és tisztelte; mert hej finom borai voltak, különösen egy érmelléki pinczéjében, elmerem mondani kedves olvasóm, hogy még a muszka császár sem mártogatta különbe a nyelvét, mikor t. i. jobbat nem ihatott az ilyeneknél.

Büszke is volt a nemzeti úr boraira, de meg is látszott rajta, mert más holmi csösz-kergető kerti vinkó-féléről hallani sem akart, nem hogy még inni belőle. — Szerelmes olvasóm! Nemzeti Muskutáj Gábor úr, egy szó mint száz, ritkította párvát minden tekintetben és mindenütt, a hol csak maga volt egyedül.

Egy utcában lakott a nemzeti úrral kedves komája Bajusz Márton doctor úr, nyalka egy úri ember volt ez a maga nemében, de meg volt ő benne is bizony az a gyarló hajlandóság, hogy az italfélet, kivált ha **b** betűn kezdődött, maga előtt sokáig nem tűrhette; vagy is kiváltságos tanyát ütött torkában a szomjuság, a minek természetesen, hogy legjobb antidotumául szolgált aztán mindenkoron az ivás, persze bölcsen megjegy-

zendő levén, hogy nem annyira az ártatlan víznek ivása, mint inkább azon plánta levének, a mely körül karóval, meg metsző-késsel szoktak járni.

Szó sincs róla, hogy aztán, mikor ez az egy pár ember együve került már t. i. Muskutáj úr és Bajusz doctor úr, egyik sem vált szegényére a másiknak. Nem ittak ők nagy hűhóval, — mint a nóta is tartja, hanem másra hagyták a boldogját rendesen, ők csak ittak, iszogáltak csendesen; — még pedig szörnyű sokat!

Történt egyszer, hogy ez a két illőleg auffirolt uriember egy kriminalis hideg decemberi napon, úgy karácsony ünnepe előtt, összebeszéltek s magokat jó meleg déczbundába bequártélyozva, főlhajtának az Érmellékére bort kóstolni, mi nálók nem valami exoticus cselekedet volt, miután ezt gyakran igénybe szokták venni, mikor már otthon nem schmakkolt a vinkó.

Beestéledett midőn felértek az ígért földére, s miután pedig így elkéstek egy kicsit, az időnek minden perczével gazdálkodva, siettek a pinczébe lefelé; leérvén egymás eleibe állának s mint egy hálát adva a Mindenhatónak, hogy idáig békében eljuttatá őket, azután sokat jelentő s mint egy biztató fejbillentéssel értesíték egymást, hogy „lássunk a munkához már most.“

A pinczében asztal és székek valának rendre, mint valami becsületes szobában, poharak s mindenféle szerszám a mivel inni lehetett, valának rajta mint egy tanuskodva arról, hogy e helyen torokkal kell kiállani a síkra. Lássuk tehát már most mit mivel e helyen két hősünk.

Legelőbb is tehát Muskutáj Gábor úr egy két itczés lopótököt vön markába, mig a doctor úr egy terjedelmes öblü pohárral követte lépteit, egész a pincze leghátulsó részébe, a hol is egy csupa fekete vasabroncos hordó aknáját felüté Gábor úr, s igen müértőleg bedugván lopója végét a hordó száján, kiszippantott belőle egy pár pofára valót, a doctor meg alátartván poharát, szép nagy szöke bajuszát kétfelé simítá s ingerlő gesztussal vivé szájához, s jókat kortyantott belőle, azután meg Gábor úr cselekvé azt, erre meg egymás szemé közé néztek egy darabig, megint ittak, megint néztek, végre pedig Muskutáj úr kérdé :

— Na kedves komám, hogy esik?

— Nagyon fáinul — monda a doctor, — ha-

nem próbáljuk meg eme másikat is, mit mond? s majd aztán a melyik legjobb lesz, ahhoz szegődünk.

Ez indítványra sorra kóstoltak minden hordót, mindegyikből jó portiót ittak, ez addig tartott, míg végre Gábor úr azt kérde:

— Na kedves komám, melyiknél maradjunk már most?

— Hát biz én úgy gondolám Gábor bátyám, hogy maradjunk a legelsőnél, mert legjobb sort venni, rendbe menni, ha kiisszszuk — a másikkhoz lássunk (13 csebres hordó volt az az első a legfinomabb 34-iki bakarral töltve).

— Jól van hát komám, hozza elő azt az orrost, hadd veszem teli, aztán hát csak a mellett maradjunk, míg tart benne.

Borivó emberekhez szólanék egy pár szót, még pedig az olyanokhoz, kik már sokféle jó bort ittak életükben, azon jó reményt táplálva az „Üstökös“ nagy érdemű olvasóinak egy némelyikéről, hogy ilyesmit próbáltak már; tehát uraim csak azt akarom mondani, hogy a milyen bort ez a két uriember ivott, 34-iki finom bakarbort volt! olyan mint a láng! — — — A mint aztán a televett hat itezés kancsót letették az asztalra, szemközt ültek egymásnak, közbül hagyván e tisztos alkotmányt, azután meg rágyújtottak s megkezdek a „baar“ ivást.

A kancsó tartalma, a láng nedv, egy pár órai idő múlva vége felé járt, a két pályahős elcsendesedett, s mintha valami mély gondolkodás fárasztó hatásától lettek volna leigázva, bámultak a levegőbe, a ki őket látta volna valami panorama nagyító üvegén, megesküdött volna rá, hogy két ujabkori petrificált papja Bachusnak. Mindkettejük szeméi csudás fényvel ragyogának, csak hogy mozdulatlanul, a pipák nem füstölgének, a gyertya is, mintha ő ivott volna legtöbbet, félre csapta belének karimás kormát, s s nagy phlegmával terjeszté hétköznapi cselédvilágát, látszott a mámor öntudatlanító működése a két czivisen meg a gyertyán is.

Azonban a sajtászerű csendet Bajusz doctor zavará meg azon gépszerű mozgásával karjainak, hogy mindúntalan Gábor úr orrába igyekezett markolni az asztalon keresztül, mondván egész aggályteljes ijedtséget mutató halvány ábrázattal minden neki markolása után:

— Gábor bátyám, mi lelte? Gábor bátyám?! Gábor bátyám! — míg végre a karok önsúlyuk terhe alatt lehanyatlottak, s az előbbi mély csend és meredt bámulás álla be doctor úr részéről. — Gábor urat e sajtáságos tünemény nem zavarta,

(de nem is zavarhatta!) mert szintén hatalmas melancholiával bámulta Bajusz doctor urat, azzal a különbséggel, hogy két ökle segítette tartani bazsarózsába játszó fejét, a mivel szörnyen bámult. Csak bámult, csak nézett s a mint így cselekednék, hát egyszer csak rákezdi németül igen lojalis oda is képzelt complimentirozásokkal megszólítani Bajusz urat, még notabene sapkát is emelítve:

— Ich bitte mit wem habe ich die Ehre zu sprechen? — s várt a feleletre, de miután az elmaradt újra ismétlé a kérdést s avval ő is vissza hanyatlott a mély hallgatásba és bámulásba.

(Uraim, ez az érdeemes uriember sohasem beszélt németül életében, vagy is mióta Kézsmárkról hazakerült a cseréből, de most tanúbizonyoságul annak, hogy ez ékes nyelvből még is ragadt rá valami, kihozta e véletlen soha nem tapasztalt körülmény.)

Hagyjuk el bajnokinkat, úgy sem sok mondanivalónk van az ezután történetek felől, mert mindössze is elaludtak mindhárman, már t. i. először a doctor, azután Muskutáj úr, s végre meg a gyertya.

Másnap a vinczellér ment le a pinczébe megnézni, hogy mit csinálnak az urak, mert már megijedt, hogy tegnap óta még csak fel sem pillantottak a pinczéből, s a mint leért, látja, hogy ott alszik ülve mindakét hős, előttök a tönkre ürült nagy kancsó.

Végre felébredének, s akkor kezdé elbeszélni a doctor, hogy soha sem látott olyat mint az előbb (t. i. tegnap), mert olyan orra nőtt Gábor bátyámnak, ugymond, mint egy tisztességes szalámi, azután mindig nőtt és nőtt el-annyira, hogy már vastagabb volt egy rendes hurka-töltőnél, s azért kapkodtam felé, hogy mindig felém nőtt és már valósággal félni kezdtem tőle.

Gábor úr is elmondá aztán mit látott, látta tudnillik, hogy valaki ül előtte, de el nem bírván gondolni ki lehet, ugymond:

— Sohasem láttam én ezt az embert, ugyan valjon ki lehet? honnan jött ide? németnek kell lenni, hogy ide vetődött, mert magyar ember ha hijják is, nehezen megy valahová, de ez csak úgy vetődött ide; s akkor szólitottam aztán meg kedves komámat olyan szép nyelven, de teremt ucsce elhigye komám, ez egyszernél többször soha sem volt a számba e fránya nyelv. — Bizony kedves koma ez a 34-iki megviseli az embert, még így soha sem jártam tőle, pedig rég ismerem már a fajtáját.

Elmondák így egymásnak a történt dolgokat, persze nagy titokban, mert szörnyen restelték volna, ha valaki megtudta volna. Nem is tudja ezt mai napig sem senki, oly szépen elsimitották őket az egész bajt magok közt, hanem azért a 34-iki iránt mély tisztelettel viseltettek még sokáig. Ilyen is megtörténik az emberen, ha még oly hatalmas czivis is.

Ebből tehát az a tanuság, hogy nem jó a borral tréfálni: „kivált a jó borral.“ Én magam is tudom, hogy hamar a lába szárára tekerődik az embernek, de azért mégis tudj' Isten! sokkal jobban szeretem, mint a vizet, pedig azzal avattak fel Isten hívének — egyébiránt nem tagadom én, hogy a viz is igen jó, különösen *esőnek*, de a bor meg hogy inni nagyon jó, ez is tagadhatatlan.

L. F.

EGY NEVEZETES BORHÁZ TÖRTÉNETE.

Ki a Sajó mellékéről a Bódva-völgyén keresztül, annak az országúttól jobbra eső egyik szőlőhegyen szemébe tűnend egy emeletes borház; melynek két oldalához, úgy szinte két végéhez egy-egy alacsony fiók-borház aként támaszkodik, mintha valami nagy komondort négy kölyök rángatna. Tartok tőle: hogyha valamelyik régiségbúvárnak szeme elé akad, nem törődve semmivel, nem is tudakozódva senkitől, neki áll, a tudós világ előtt nagyszerűen bizonyítja: hogy az még a goth és bizánczi építkezési stílt előzőleg alakult; ezért, hogy az a világot el ne ámithassa, őt megelőzőleg hitelesen elmondom ezen csudálatos alaku borház építésének históriáját.

Irotai Gáspár — még abban az időben, mikor a magyar bort a lengyelek aranyokkal fizették — építteté ezen emeletes borházat. Neki két lánya volt. Judit a nagyobbik, férjhez ment Pecsétes Ákoshoz; Pannát a kisebbiket feleségül vette Borzos Titus. Ezek, az öreg úr halála után, úgy osztottak meg, hogy a szőlő, melynek a tetején a nagy borház volt, jutott Pannának, a borház pedig egy másik távolabb eső szőlővel Juditnak. Még abban az időben sokkal erősebb volt a rokonsági nexus, mint a jelenkorban; a testvérek, sőt még a sógorok is közel egymáshoz czivódás nélkül megfértek; későbbi dátumú ezen közmondás: „eb sógor, kutya koma“. Elég a hozzá, hogy a két testvér és sógor osztály után is egymáshoz közel szüretelgetett; a közelség egyiknek sem vált terhére. Még a sógorok gyermekei is feltartották az atyafiságot, nem történt semmi olyan, miért egymásra görbe szemmel nézhettek volna; de már a harmadik nemzedéknél kezdtek tágulni a rokonsági kötelékek. Borzos Lajos és Pecsétes Ferencz, későbbi örökösök egymástól ellenkező természetűek voltak. Lajos vig, társaság- és barátság ked-

velő; Ferencz hideg, mogorva; míg amaz muzsika szó mellett, vig czimborák körében szüretelt; ez oly hideg egykedvűséggel, mintha csak a kapáltatást végeztetné, szedetett, szürt, sajtolt. Ha Lajos felszólítá barátságosan: ne vonná el magát s venne részt vigalmukban, „nem érkezemmel“ válaszolt. Ez a hidegség Lajost eleinte csak bosszantá; később kiálhatlanná vált előtte; ha eszibe jutott az a régi osztály, melynek következtében neki saját földterületén mást, kit ki nem állhat, türni kell, a legjobb kedve is egyszerre odalett. Feltette magában, hogy ezen kellemetlen állapotnak — bár mibe kerüljön is — végét szakítja.

Először is a barátságos út próbálta meg. Elbeszélte neki, mily alkalmatlan — kivált rossz időben — ha a borház távol van a szőlőtől; a gazda a szedőkre nem ügyelhet, a puttonosok a járással keléssel mennyi időt veszítenek, több ilyen okok felhordása után ajánlá, hogy ő az ősi borházat becsáron vagy alku szerint átalvanni, vagy pedig a helyett a Pecsétes szőlőjében — ott a hol kívánni fogja, mást ugyan olyat fog építtetni; mindezekre Pecsétes röviden válaszolá: hogy ő az ösiségből egy talpalattnyit sem fog másnak adni vagy elidegeníteni.

Lajos úr nem az az ember volt, ki ha egyszer magában valamit feltett és egy úton nem boldogult, a kivitellel felhagyott volna; ha felakadt egyikén, választott mást, melyet célravezetőbbnek gondolt. Megtörvén a barátságos egyezkedés az ellenfél oktalan makacsságán; kötörséshöz látott, a követ az ősi borház eleibe hordatá; abból épen az ajtó előtt, de úgy, hogy az azoni bejárás lehetlenné vált, egy kisszerű borházat építtetett. Mit megtudván Pecsétes Ferencz, minden szó és megindulás nélkül a borház túlsó oldalán ajtót vágatott. Erről Borzos Lajos értesítettvén, az új ajtó eleibe szintén új borházat építtetett.

Ezután a nagy borház végire került a sor, először az egyik aztán a másik végin nyílt új ajtó; mi-mihelyt az ajtó készen volt, eleibe készült az előbbiek mintájára az új borház.

Ebből átlátta Pecsétes: hogy így ellenfelén nem foghat ki, pörbe fogta őt. De ezúton sem boldogulhatott; mert egy évnél nagyobb idő folyván le, a négy ajtó és fiókborházak elkészítésénél, őt rövid úton a régi ajtó használatába az

alispán vissza nem helyeztethető; a más három ajtóra nézve meg Borzos kerekedett feljebb; törvényesen bebizonyítván: hogy az onnani kijárást az ő birtokára Pecsétes soha sem használta. Csak a négyes pör után egyeztek ki a pörlekedők, maradván egyesség szerint a borház Borzos Lajosnak; a történetek emlékeül áll a mai napig legkisebb változás nélkül.

D. P.

A vámszedő és a juhász.

1850-ben az e—mi kövezet-vámszedő megszólította egy a sorompón fülese társaságában átmenni akaró marokos juhászt, hogy fizetne vámot.

— Én gróf S—or juhásza vagyok és soha sem fizettem — mondá ez.

— Az új törvény szerint a gróf maga is fizet; — viszonzá a vámos.

— Hát az embernek is kell fizetni? — kérdi a juhász.

— Nem, csak a szamarért fizet kend.

— Hát ha valamit viszek?

— Akkor sem; — lön a válasz.

— No hát gyere füles! — evvel a juhász felkapta utitársát vállaira, és jó szerencsét kívánva, a sorompón szépen átvitte magával.

Csónakázás a szárazon.

Az e—i erdő tetején van egy 3—4 láb mélységű nádas tó, mi az urasággal és a közbirtokossággal közös, s a mi egész éven által bőséggel meg van töltve szár-csával és rézczével; ezen vízi-madarak az uradalmi ispánynak rég szálkák voltak szemeibe, de a vízbe sem ő, sem az uradalmi kerülő (alias dologkerülő ostoros béres) nem bátorzkodtak puskával bemenni; hogy e bajon segítve legyen, vett az ispán Badacsony alatt egy egyes fából kifaragott lélekvesztő csónakot; a csónak a tóra bocsáttatván, nosza rája a kerülő éjjel nappal üldözi a szegény szárnyasokat, míg egyszer a csónakból kibukik s csak a kenderáztatók hősies elszántságának tulajdonítható, hogy bele nem fulladt.

Ezen szerencsétlenségét az ispánjának jelentvén, a szárnyasok lesését továbbra megtagadta: „no várj Istók, majd megtanítalak én téged csónakázni“ — azzal szerket rendelvén, a csónakot a tóból a majorudvarba bevontatta.

Beleülnek ekkor a száraz udvaron levő csónakba az ispán és a kerülő, mindenik egy jó dorongot vevén kezébe, az ispán kezdi tanítani obscurus tanítványát, neki szegezi mindenik dorongját a földnek, az ispán dorongjának vége épen egy meglehetősen nagyságu sósköre jutott, mely a nyomás és mozgatás által alóla kihömböldött s így a dorong hátrább csúszott, örömmel kiált fel ekkor az ispán: „Szorítsd Istók! meggy ám.“ Azonban bár egész nap eltöltöttek a szoritásban s azóta folytonosan minden nap gyakorolták a hajókázás mesterségét, a csónak helyéből csak annyiban mozdult, a meunyiben a nap szárítását megúnva, végig repedt, és a földön két-felé terült.

Az a legkevesebb!

Losonczy vásáron találkozám egy rég nem látott falunkbeli urambátyámmal, ki megterhelve magát a vásárlott tárgyak sokaságával, épen a szállása felé tartott. — Egy kezébe három pár cselédjének vett csizmát, hóna alatt kedves oldalbordájának vásárfiának vitt egy csomagba kötve vattás überrokkot, fején szintén cselédjei számára egymásra téve kisebb nagyobbrendű kalapokat, még annak is a karimái megrakvák, a kedves honmaradt apró magzatok részére holmi édesnemű garasos ennivalókkal, ujjai között vitt pedig, mi legfőbb, maga számára néhány hosszú rimaszombati csutorás megyszárat, melyeken oly szépen látszottak fényleni az új kupaku podrecsányi pipák, mintha új ezüsttel lettek volna befoglalva, melyekre oly epedőleg nézett, mintha gondolná magában — óh mi kár, hogy nem szívhatom belőletek a magam-féle természetű csetneki vagy dulházi dohány-fajt. — Megszólítám őt, miként szolgál egészségére s több efélet.

— Én csak elvolnék édes uramöcsém, — felele, szeretett volna megölelni, megsókolni, de a vásárlott tárgyak halmaza miatt nem volt képes; — sok látja a kiadás, pénzünk pedig nincsen.

— Ejh! édes jó urambátyám, a pénz a legkevesebb — felelém röviden és úgy könnyen odavetve.

— Ej, ej! öcsém a ki lelke van, — vágott rögtön szavamba, — de boldogok vagytok, ha ily könnyen veszitek, de mit mond az apád odahaza?

— Édes urambátyám, ne úgy értse — mintha nekem talán sok volna, sőt ellenkezőleg, tudnillik én azt mondtam, hogy a pénz nálam is a legkevesebb!

— No már úgy más!

Új kocsisztanítás.

Mélády gróf bizonyos társulat üléseiben szándékozott részt venni, csak maga ült könnyű négy fogatú kocsiján a hátsó ülésben, valami tárgyon mélyen me-rengve, midőn egyszer Jóska kocsis hirtelen suhintani akarván a hosszú ostorral, urát meglehetősen képen vágta.

A méltóságos gróf nem akarván a szép tervek gondolatszálait elveszteni, Jóskát feddés nélkül hagyta, egy kis orrfintorítással ügyetlenségét elszívelte.

Tovább haladtak az úton, a szeles új kocsis — suhintás közben — megint egy jó ütleggel tisztelte meg a méltóságos tervező hazafit. Ekkor sem mordult Jóskára méltósága, hanem zsebéből krétát vevén elő, a kocsiodalra kettőt rótt, s elmékedését tovább folytatta, Jóska is csak csapkolódott, míg rovása hatig telt s a gróf is nagy tervével vázlatban elkészült.

Fokozott boszúsággal szólt Mélády gróf Jóskának:

— Megállj! ideülj helyemre, te még nem tudsz lovat hajtani becsületesen.

Jóska nagy hegyesen ül hátul, a gróf úr pedig kevés vártatva ügyesen suhint s a kocsist jól képen teremti a suhóval, hogy a szeme is zöldkarikát hány.

— Vigyázzon méltósága — szólt élesen Jóska, — mert ugyancsak képen vágott.

A gróf hátrafordul egész komolyan — törülj le az oljalról egy húzást, még öt van hátra, — engem hatszor vágta nyakon, még sem kiáltoztam, ülj szépen s vigyázz.

A kocsis váratlanul mind visszakarta ütlegeit, s a gróf aztán visszatda neki a gyeplőt és ostort azon intéssel, hogy ezután jobban vigyázzon.

Borkoresolya.

„Egyél ebből a frís irosvajból apjukom!”

„Hát hol vetted anyjuk?”

„Rég tartogatom már számodra.”

„Akkor ugyan hát nagyon is frís lehet.”

A csepüvé vált sonka.

A böjt hosszú napján nem várják az éhszomjas izraeliták epedőbb vágygyal a csillagfeljöttét, mint várta az egri deák hat czimborájával a szüleitől farsangra megígért sonkát. Végre elérkezék a várva várt farsang, el a nagyreményü málha is. Persze nagy volt az öröm, midőn megpillantá a reá czímzett 12 fontot nyomó máhát. Rendkívüli örömmel adta tudtára társainak, hogy legyenek szivesek őt a kipakolásban némileg segíteni, kik is vetélkedve ajánlották segédkezüket, persze azon boldog reményben: hogy társuk a bepakoláshoz is szives leend őket segédekül meghívni. Megkezdik tehát a kipakolást, s mingyárt a málha tetején csepüre buknak, mire a társak közül egy e megjegyztést tevő:

— Az igaz, hogy ügyesen van bepakolva.

S aztán csak szedik, szedik a csepüt, egyszer csak azt veszik észre, hogy a málha fenekén vannak, a nélkül, hogy a sonkának csak illatát is érezték volna. Rögtön csend s egymásra bámulás áll be; azonban az egyik még sem állotta meg, hogy ez észrevételt ne tegye:

— No pajtás, vigan farsangolhatsz te kóczon, csak azt tudnám: nyersen, vagy sültve szokás-e ezt enni? nézzük meg a levelet, tán csak lesz utasítás benne!? — S rögtön felbontják a levelet, s ime akkor veszik észre, hogy a málha nem társuknak, hanem egy hasonnevű helybeli takács-mesterembernek volt küldve, hogy abból vásznat készítsen.

Pénzásás.

Fontos képpel jött principissámhoz a közügyész, mondván, hogy engedné meg asszonyom curiáján a vizsgálatot, mert fel van jelentve, hogy kertjében pénz van elásva — s neki kötelessége rögtön vizsgálatot tételni. Tanítványom anyja elébb vonakodott, de azután megengedte. Jön tehát az ügyész egy csizmadia és egy kalapos mesteremberrel, kik kertünk lábában, s egymásnak tőzsomszédtságában laktak, de kiket a török átka megfogott, úgy hogy engesztelhetlen gyűlölségű szomszédok voltak. Ezek voltak a feljelentők, s kik annyiban egyet értettek, hogy éjfél után egy óraker látta a földből fellobbanni a lángot, de már abban nem egyeztek meg, hogy mely helyén a kertnek, egyik azt állította, hogy a szénaboglya mellett volt, másik azt állította, hogy a nagy körtefa alatt volt a láng fellobbanása. Kissé később jött két hajdu nagy földfúrókkal és ásókkal. Hozzá fogtak tehát délután pontban két óraker a földet furkálni; elébb a kalapos próbálta a boglya mellett, megzörrent a fúró, csakhamar örült a kalapos: — megvan, — úgymond — csak ásni kell; — kiássa a két erős hajdu, s ime egy görgeteg kő vala. Ekkor a csizmadia furkálja a földet a körtefa körül, egyszer megzörren a fúró — itt van — úgymond. Kiássák s egy darab téglá. Így folyt a munka esti 5 óráig, ekkor hazajön Vaszil a béres az erdőről, kifogja az ökröt s le

ballag a kertbe, megnézni, mit művelnek ott, s bátorságot vesz magának megkérdezni: mit keresnek?

De a szegény oláh kérdését senki nem méltatja feleletre.

Én azonban az elpirult Vaszilnak megsúgtam hogy mit keresnek.

Vaszil megfogja kezemet, — jöjjön be — mondja: — hadd keressék, nem fognak ottan találni semmit, hiszen én voltam ottan lámpással szénáért, épen éjfél után egy óraker, a mint az erdőre akartam menni, s az én lámpásom világát látták ők a deszkakerítés nyílásán át.

A dolog meg vala fejtve, de mi azért hagytuk őket izzadni esti kilencz óráig, akkor fejtettük fel a dolgot. No hiszen lett hosszú orr és káromkodás.

N.-Paládi.

Kakas Márton emléklapjaiból.

= Látod, Guszti, olyan késő jössz haza, pedig megígérted . . . szól dorgáló hangon az ifjuasszony mulatságból hazatérő férjének.

— Dehogy későn; nincs több tizenegy óránál.

Ebben a perczen kezdik rá a kapuczinusok tornyában harangozni a reggeli ötöt.

— Ahol van ni! Most harangoznak a kapuczinusoknál öt órára.

— No, ha te a kapuczinusoknak több hitelt adsz, mint a férjed szavának . . . !

= Ki az a halandó ember, a ki előtt még a királyoknak is le kell venni a kalapjukat?

Biz az a fodrász.

= No Johann, hát milyen a világ sorja mostanában? emlékezik-e még rá, mikor én jurátus voltam?

— Hogy ne emlékezném. Másképen volt akkor. Hej mikor ülés napja volt, aztán az ülésnek vége volt, aztán jöttek a nagyságos, méltóságos, excellentiás urak le a garádicson, én kiálltam a kapuba, kiálltattam:

— „Excellenz graf X. X.!” Arra jött négy almás-szurke ezüstös hintóval, két huszár a bakon. Excellenz beleült, becsuktam a hintót, tovább ment, mint a szél.

Megint kiálltattam: „Ő méltósága báró N. N.!” Jött megint négy szép sötét pejko, aranyos hintóval, egy tollas vadász, egy huszár a bakon. Azt is felsegítettem a hintóba s ment odább.

Megint kiálltattam: „ő nagysága, X. Y.!” Megint jött négy fekete, sallangos szerszámmal; két hajdu a bakon. Azt is felsegítettem; úgy mehetett odább.

Félóráig tartott, míg az ekvipázsok eltisztultak: volt is borraivaló.

De most — mikor vége van az ülésnek, — da heiszt es: „Johann, wo sind meine Galloschen?”

= Nem régiben Priboj helység molnára, egy becsületes tót ember, ki 30 éven át szolgált ugyanegy uraságot, következő végrendeletet tőn:

1-o. Méltóságos asszonyom kezét lábát csókolom.

2-o. A pipámat mellényem zsebében tegyék velem a sirba.

3-o. Szép magyar prédikációval temessenek el.

— A krinolin történetéhez! Az új alakban megjelent Divatcsarnok (mely különben igen dicséretes törekvést tanúsít a magyar divat meghonosításában) első számával egy női divatalakot közöl, melynek krinolinja egyik szélével a Friwaldszky kert közepén áll, másik szélével pedig az Ürményi park kerítéseig ér, a mi indzelléri lépésben nem kevesebb négyszáz ölnyi távolságnál. Ez már csak elég széles krinolin!

— Kockáztatott syllogismus. Ha a zsidóknak keresztyén cselédet tartani nem szabad, úgy keresztyén rabszolgát tartani még kevésbé szabad; — ha keresztyén rabszolgát tartaniok nem szabad, úgy keresztyént rabbá tenniök sem szabad. Már pedig, a kit az adósok börtönébe zárnak, az rab; — ergo keresztyén adóst zsidónak börtönbe záratni nem szabad. Q. f. d. (Tessék csak megkísérteni. Szerk.)

— Légátus uram, mondaná el azt a szép verset, a mit tegnap mondott a tiszteletes úrnál, jaj be szép volt!

— Csak legyen egy szék a mire felálljak.

— No itt van egy zsámoly.

A diák feláll a székre, s kezdi szavalni: „harmincz nemes Budára tart,“ . . . a mint egy infámis komondor bevetődik a szobába s holmi pulykacsontokat sejtven meg a szék alatt, azok után iparkodni törekszik.

— Czoki te Mocskos! — inti a csendzavarót kis-bíró uram, rábillentvén pálczája végével; a Mocskos azonban, a helyett hogy az intésre visszahúzta volna magát, ijedtében a szűk zsámoly alatt iramlott keresztül, persze, hogy szónokot és szószéket magával rántva.

Öreg bíró uram nagy phlegmával azt mondja rá:

— Úgy kell neki, minek vágott — *kathedrara*.*)

— Hát János gazda, megjött a fia az akademiáról? hej de sokat tanulhatott annyi idő alatt!

— Azt megtanulta, hogy mikor elment, elébb húzta

*) Szerkesztő úr! hol ennek a kutyanak a feje? talán otthon maradt? Betűszedő. (Tegye ön a jövő számban a sajtóhibák közé Szerk.)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

fel a nadrágot, azután a csizmát, most meg elébb húzza fel a csizmát, azután a nadrágot. Mást valamit biz az nem igen tanult.

— Hát téged hogy ért az a tisztelet, hogy a faluban megválasztottak bírónak?

— Hát tudod, mindig sokat veszekedtem azokkal a semmirekellő parasztokkal. Tanakodtak, hogyan *álljanak rajtam boszút?* s kapták magukat, megválasztottak bírónak.

— Hogyan kaphat az ember saját magától levelet?

X. barátunkat egyszerre érte az a megtiszteltetés, hogy egy megindulandó lap szerkesztőjévé Pesten s ugyanakkor ügyvéddé Beregszászon kinevezteték. Módja levén a válogatásban, a szerkesztői állást fogadta el, s a másiktól elmaradt. Azonban e mellett még is csak megjelent a neve az ügyvédi tiszti névtárban, nem tudom én melyik országos, képes, nagy, nemzeti, közhasznú, kalendáriumban. Egy pár hét múlva kap egy levelet, saját nevére czimezve, melyben bámulva olvassa nyomtatásban, hogy ő saját maga, felszólítja saját magát, mint elismert buzgóságú hazafit, hogy fizessen elő a tulajdon lapjára s terjeszsze annak ügyét nagyrebecsült ismerői tág körében! — Hát a quiproquo onnan támadt, hogy a kiadó nyomtatván egynéhány ezer előfizetési felhívást, meghagyta ügyegéideinek, hogy azokat szépen levélnek hajtogatva küldözzék szét az egész országban lakó honoratoroknak; kiknek lakásait megtalálják a kalendáriumban. Azok mechanice teljesíték a parancsot s ilyenformán az ügyvéddé kinevezett szerkesztőnek is jutott belőle egy Beregszászra. A beregszászi posta pedig jobban értette a dolgot s visszautasította a levelet Pestre. Eként kapott levelet X. barátunk tulajdon címe alatt saját magától.

R é b u s z .

A 12-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Felfordult világ.“

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)